

Της κρατούσε το χέρι που μέρες τώρα στο νοσοκομείο

Της κρατούσε το χέρι

που μέρες τώρα στο νοσοκομείο, είχε γεμίσει τρυπήματα από τις βελόνες και τις θεραπείες.

Σαν τα καρφιά του Χριστού έμοιαζαν στα μάτια του.

Δεν έφυγε στιγμή από κοντά της. Εκεί στην άβολη καρέκλα δίπλα της.

Την κοιτούσε στο πρόσωπο και αισθανόταν μια λάμψη και μια γλυκύτητα να ρέει στις κινήσεις της, στους μορφασμούς της. Ακόμη και την ώρα που έσφιγγε το πρόσωπο της από τον αφόρητο πόνο και συνοφρύνωνε μάτια, χείλη, στόμα, σε αλλόκοτες κινήσεις και σπασμούς, ακόμη και τότε, ήταν πανέμορφη και ιερή. Σαν ανεμώνη στην χειμωνιά της οδύνης.

Έγειρε στο κρεβάτι της και κοιμήθηκε με αυτές τις σκέψεις. Όσπου μια φωνή διέκοψε τον ύπνο του «τόσο χρόνια με έπαχνες στους ουρανούς, τώρα με κρατάς στα χέρια σου».

Ξύπνησε και το μόνο που κρατούσε στα τρεμάμενα χέρια του, ήταν το δικό της χέρι. Ματωμένο και κουρασμένο, σαν πληγωμένο φτερό.

Άρχισε να το φιλάει, να το φιλάει, παντού, με πάθος, με ζήλο, με ορμή, με μια διάθεση να γίνει ένα με αυτό και εκείνη....

Την ξύπνησε..

-Τι κάνεις εκεί, του είπε, γεμάτη απορία.

-Σσσσς.... Μην μιλάς, φιλώ τον πόνο και θα πάθης σου να αγιάσουν τα σωθικά

μου!!!

Πηγή: [facebook.com](https://www.facebook.com)